

Arrest

nr. 304 055 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2021 heeft verzoekster een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond van haar medische situatie.

Bij beslissing van 1 februari 2021 werd deze aanvraag ongegrond verklaard omdat behandeling en opvolging voor haar aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigeria. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat bij arrest nr. 257390 van 29 juni 2021 werd verworpen.

Op 3 augustus 2023 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 27 september 2023 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in dat bij de Raad dat bij arrest nr. 304 054 van heden werd verworpen.

Ook op 27 september 2023 wordt aan verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: I., G.E.

[...]

Nationaliteit: Nigeria

+ kind: L., O.H.; °xx.12.2018

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij schoolgaande kinderen heeft in België. Kinderen jonger dan 6 jaar zijn niet schoolplichtig in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- Het gezins- en familieleven: De beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
- De gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 26.09.2023).*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van de uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Art. 8 EVRM stelt :

- Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

- Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU waarborgt dezelfde grondrechten.

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cfr. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoekster meent in casu dat het begrip 'familiaal leven' in art. 8 EVRM en 'eenheid van gezin' in de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 de relatie tussen haar en haar minderjarige dochter en haar vrienden en kennissen in België insluit.

Verzoekster verblijft sinds 1999(!) ononderbroken in België. In het verleden liep zij hier ook kort school. 4 jaar geleden had verzoekster kortstondig een relatie met een Belgische man van Afrikaanse origine. Ze wenst zwanger doch deze man wenste zijn verantwoordelijkheid niet op te nemen t.a.v. verzoekster en haar dochter.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoekster (zij staat volledig in voor de zorg voor haar kind).

Daarenboven stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt verzoekster een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Daarenboven is verzoekster ernstig ziek. Zij lijdt aan :

- *Sikkelcelanemie*
- *Pre-eclampsie*
- *Hypertensie*
- *Cholecystolithiasis*

De prognose is niet gunstig, regelmatige opvolging is noodzakelijk.

Verzoekster kan in haar thuisland niet de medische verzorging krijgen die zij momenteel beoogt. Aldaar kan zij niet terugvallen op enige vorm van mantelzorg, noch kan hij de medische verzorging krijgen die zij broodnodig heeft.

Indien de medische behandeling die hij momenteel krijgt, wordt stopgezet, dan zal haar medische toestand gestaag achteruit gaan.

Verzoekster tekende in een apart verzoekschrift beroep aan tegen de weigeringsbeslissing dd. 27.09.2023 aangaande aan aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. art. 9 ter Vreemdelingenwet."

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 27.09.2023 (bijlage 13) niet alle elementen m.b.t. het privé- en familieleven van verzoekster in rekening gebracht.

Daarenboven, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster al meer dan 20 jaar in België woont heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden. De sociale en economische belangen van verzoekster zijn onmiskenbaar in België gevestigd. Verzoekster is na meer dan 20 jaar volledig vervreemd van haar geboorteland.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoekster houdt zich het recht voor om haar standpunt terzake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de beide middelen samen behandeld.

2.4. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op grond van de niet-betwiste vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder een geldig visum.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting

van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt enerzijds dat de verwerende partij niet alle elementen met betrekking tot het privé- en familieleven van verzoekster in rekening heeft gebracht waardoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het wordt niet betwist dat verzoekster een gezinsleven heeft met haar minderjarige dochter. De verwerende partij heeft dienaangaande geoordeeld dat de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat geen onderzoek is gevoerd naar haar gezinsleven. Met haar betoog dat zij volledig instaat voor de zorg van haar kind doet verzoekster nog geen afbreuk aan de vaststelling dat de beslissing ook voor verzoeksters dochter geldt en zij dus, samen met haar dochter, het land dient te verlaten. Verzoekster toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om dit gezinsleven met haar dochter elders verder te zetten, temeer nu zij er zelf op wijst dat de vader van haar dochter zijn verantwoordelijkheid niet wenste op te nemen. Zij toont niet aan dat haar recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Vervolgens beroept verzoekster zich op haar privéleven, met name de relaties met haar kennissen en vrienden in België. De verwerende partij heeft dienaangaande gesteld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Het komt aldus aan verzoekster toe om aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er daarbij op dat aangezien verzoekster geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat zij sinds 1999 ononderbroken in België verblijft, dat zij hier in het verleden ook kort school liep, dat haar sociale en economische belangen onmiskenbaar in België gevestigd zijn en dat zij na meer dan 20 jaar volledig vervreemd is van haar geboorteland.

Door zich louter te beroepen op haar lang verblijf, korte scholing en in algemene bewoordingen te verwijzen naar haar sociale en economische belangen in België, toont verzoekster niet aan dat zij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevindt die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden veroorzaken. Dit klemmt des te meer nu verzoekster nooit werd gemachtigd tot verblijf en zij er dus niet op kon vertrouwen dat ze hier haar banden kon intensiveren en zij zich bewust moest zijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Verzoekster heeft bijgevolg geen belang bij haar kritiek dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden door geen rekening te houden met het feit dat zij al meer dan 20 jaar in België woont.

Verzoekster betoogt anderzijds dat onvoldoende rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand. Ze wijst op de aandoeningen waaraan zij lijdt en betoogt dat ze in haar thuisland niet de medische verzorging en mantelzorg kan krijgen die zij momenteel beoogt. Indien de medische behandeling die ze momenteel krijgt, wordt stopgezet, dan zal haar medische toestand gestaag achteruit gaan, aldus verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beroept op de aandoeningen die zij ook had aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die zij op 3 augustus 2023 had ingediend. De Raad herhaalt dat het beroep van verzoekster bij de Raad tegen de beslissing van 27 september 2023 die deze aanvraag onontvankelijk verklaarde en die gebaseerd is op het medisch advies van 26 september 2023, werd verworpen. In dit arrest heeft de Raad vastgesteld dat in het advies van de arts-adviseur rekening is gehouden met alle aandoeningen waarvan verzoekster gewag maakt, en dit enerzijds in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet -met name omdat de aangehaalde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag en reeds werden besproken in een eerder advies van de arts-adviseur- en anderzijds in het licht van artikel 9ter, §3, 4° van dezelfde wet, met name omdat de nog niet eerder aangehaalde medische elementen een ziekte betreffen die kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging. De Raad oordeelde dat verzoekster niet aantoonde dat de motieven uit het medisch advies niet deugdelijk zouden zijn of dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht op gewezen, onder verwijzing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 26 september 2023, dat uit de voorgelegde medische attesten geen medische contra-indicatie blijkt voor een terugkeer naar het land van oorsprong.

De Raad merkt daarbij nog op dat waar wordt verwezen naar een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, deze bij beslissing van 1 februari 2021 werd ongegrond verklaard omdat behandeling en opvolging voor haar aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigeria en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing ook heeft verworpen. Verzoekster toont aldus niet aan dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand. Waar verzoekster voor het eerst wijst op mantelzorg die zij zou nodig hebben, stelt de Raad vast dat dit nergens blijkt uit de bij de aanvraag voorgelegde medische attesten, waardoor dit betoog niet dienstig is.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest, noch van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.5. De twee middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------